

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Гвіневер

Розбійники напали посеред ночі, і всі вартові були мертві. Причавшись у фургоні, Гвіневер спостерігала крізь діру в бічній стінці парусиного тенту, як головорізи похапцем нищпорили розореним табором. Невідь-чому в голові раз по раз крутилася лише одна-єдина думка — усі вартові загинули. Відтоді як Рексентрум лишився позаду, вона не встигла дізнатися їхні імена, а тепер уже ніколи їх не знатиме.

Вартових було п'ятеро — батьки просто не могли собі дозволити найняти більше людей. Крізь дірку в парусині Гвіневер на власні очі бачила, як кожен із них падав, немов підкошений, під натиском клинків і стріл, тоді як сама щосили намагалася заглушити скрики, затиснувши рота долонею. Батьки вважали, що негоже спілкуватися з найманими помічниками, і дівчина до них дослухалася, одначе варто було б знати бодай імена тих, хто поклав за неї життя.

Невже загиблі не заслуговували хоча б на це?

Не варто сучити голову тим, на що заслуговують мерці. Голос у голові скидався на гортанне шипіння щойно розпалених вуглин, що оживали з характерним потріскуванням. Гвіневер опиралася йому скільки ставало сили, однак з таким же успіхом зазвичай

намагаються стриматися, щоб не чхнути. Відчуваючи, як до очей підступають сльози, дівчина виповзла з імпровізованого ліжка, за яке їй правив матрац, і поволі відсунулася углиб фургона.

— Зазирніть всередину! — гаркнув хтось — найімовірніше, орк-здоровань, який очолив напад на галявину й одним махом зніс голову з плечей вартового не менш гігантською сокирою. — Потягнимо, що ми запопали!

Гвіневер похапцем посунулася дерев'яними дошками назад, аж доки вже не було куди відступати. До вух долинали розпачливе мукання Барта і Варта, які знервовано притупували копитами по лісовій підстилці, відчуваючи наближення головорізів. Батьківських волів припнули до дерев позаду фургона, і дівчина мала надію, що нападники не заподіють бідолашним тваринам шкоди. Утім, Барт і Варт, імовірно, були так само приречені, як і вона.

Ти не приречена. Тейнід зі Скорботних Жарин пронизувала вогняними кігтями обпалені закутки душі Гвіневер. *У тебе є я. Лише дай мені волю — і все запалає.*

— Ні, — прошепотіла дівчина. Потягнувшись назад, вона накрила долонею віко скрині з грушевого дерева, яку останні кілька днів із такою обережністю везли Бурштиновим шляхом разом із припасами й товарами, що ними батьки планували торгувати після їхнього возз'єднання в портовому місті Нікодранасі.

Вогонь годі приборкати — варто дати Тейнід волю, як усе довкола буде знищено, тоді як скриня — точніше, її вміст — надто цінний, щоб отак ризикувати.

Зрештою, Гвіневер спробувала заспокоїтися, роблячи непоквапливі, глибокі вдихи. Це все через збурені емоції — саме вони прикликали духа лісових пожеж. Якби ж їй тільки вдалося притлумити страх...

Слабке місячне світло, що струмувало у фургон, зненацька затьмарили численні силуети тих, хто намагався зазирнути всередину. Ватажком, безперечно, був орк — Гвіневер помітила його

огрядну постать звіддалік, коли він люто розтоптав багаття, яке розпалили вартові, аби трохи зігрітися прохолодною осінньою ніччю. Решта головорізів були людьми, вбраними у поцуплені й недоладно дібрані обладунки. Один із них уже встиг нап'ясти на себе залитий кров'ю шолом, який дівчина відразу впізнала, адже той належав її охоронцю. Вона мимоволі здригнулася, і ледь помітний рух привернув увагу нападників.

— Оце так... — Примружившись, один із бандитів увіп'явся очима в оздоблений розкішною вишивкою поділ білої шовкової нічної сорочки Гвіневер. — Така причепурена кралечка — хай йому грець. Либонь, справжня *леді*.

— Краще гляньмо, чи є на ній якісь коштовності, — із неабияким ентузіазмом запропонував другий головоріз.

Чоловіки виволокли Гвіневер із фургона, і вона навіть не намагалася чинити опір. Їх було шестеро, грубі пальці лишали на руках дівчини синці, а сама вона тремтіла, мов листочок на вітрі, намагаючись не дивитися на розкиданих галявиною мертвих вартових. Тейнід відчайдушно шкрябала кігтями по стінах її свідомості — неблаганна, вона жадала крові...

Зараз! Негайно! Вже! Доки не залишиться нічого, крім попелу, доки вітер не розвіє його аж до самісінького Гал'Дорею, а тоді понесе далі.

«Не треба». Гвіневер міцно заплющила очі. «Прошу». Дівчина не хотіла знищити скриню чи завдати шкоду Барту і Варту, зовсім не хотілося, аби батьки звинувачували її в тому, що вона лише погіршила ситуацію. «Маю бути хоробрішою. І я буду такою».

Однак страх уже вирував у естві, немов полум'я, яке вона так старанно намагалася приборкати.

Тим часом головорізи потягнули дівчину подалі від фургона, прямуючи до ватажка, однак зупинилися, шойно бандит у закритому шоломі зауважив на її шиї тоненький срібний ланцюжок, що виблискував у місячному світлі.

— Б'юся об заклад, це справжнє срібло, — замислено мовив він, і решта нападників оточила Гвіневер, жадібно вишкіряючи зуби.

— Саймсе, якого біса ви там стовбичите? — вимогливо поцікавився орк, стоячи посеред розореного багаття. — Тягніть її сюди!

— Вже йдемо, Лашаку. — Ковзнувши по шії дівчини, брудні Саймсові пальці вчепилися в ланцюжок, і Гвіневер прикусила язика, щоб не закричати від жаху. — Кортить побачити, яку гарненьку дрібничку принесла нам ця панянка.

Не переймаючись обережністю, головоріз різко смикнув за ланцюжок, вивільнивши частину намиста, що досі ховалася від очей, ковзнувши у виріз ліфа нічної сорочки. Бандити явно очікували побачити якийсь вельми цінний коштовний камінь, одначе усі, як один, нажахано закліпали, витріщаючись на те, що теліпалося на тонесеньких металевих кільцях ланцюжка, що його Саймс тепер стискав у кулаку. То був крихтний череп горобця на ложі з брунатного пір'я з білими цяточками. У отвір, просвердлений у його верхній частині, засипали землю зі спаленого лісу, де дівчині випало народитися, і з неї проросла мереживна зелена папороть, яку надійно прикріпили до мініатюрного «контейнера» вигадливими срібними вузликами.

— Щось воно геть не схоже на кулон аристократки, — зауважив один із бандитів, замислено потираючи бородате підборіддя. — Радше скидається на оті обереги диких магів...

Гвіневер усвідомила, що нападники зрозуміють, хто вона така, швидше, аніж усі зроблять наступний вдих. А коли це станеться, відразу вб'ють, бо залишати її живою надто небезпечно. «Іноді мені здається, що їй краще було б померти», — зауважив якимось батько, який тоді гадки не мав, що Гвіневер може почути ці слова.

«Краще б померти»... Але ж вона не хотіла помирати...

Всередині завирувала паніка упереміш зі страхом — спалахуючи, нестримне відчуття здіймалося тілом дедалі вище, а тоді греблю прорвало, і кістки та пір'я на оберегу затремтіли. Захований

у ньому попелястий ґрунт живив Гвіневер і водночас ту непрохану силу, що в ній крилася, а щойно зв'язок з іншим виміром відновився, очі дівчини загрозливо спалахнули. Цей зв'язок зародився того-таки дня, коли вона з'явилася на світ мокрим верескливим червонощоким немовлям, тоді як ліс, яким подорожували батьки, перетворювався на попіл.

Відтоді сплило двадцять років, і тепер, коли вона здолала пів континенту, що його нарекли Вайлдмаунтом, у іншому лісі поряд із нею постала Тейнід. Її людиноподібне тіло з переплених між собою вогнених гілок скидалося на полум'яну статую, очі якої були подібні до розжарених кратерів, а волосся радше нагадувало племенисту корону.

Розбійники, у яких аж щелепи відвисли від такого видовища, похапцем почали задкувати. Це було останнє, що всі шестеро зробили в житті, окрім, хіба що, криків, які розпачливо пролунали, щойно дух лісових пожеж пронісся крізь коло лютим червонисто-золотавим полум'ям. Нічне повітря сповнилося гнилим, нудотно-солодкавим смородом горілої плоті. Коли ж усе завершилося, Гвіневер невпевнено похитувалася посеред кільця мертвих тіл, що тліли, почорнілі до невпізнання. Тейнід щезла, однак пожежа й не збиралася вщухати. Вогонь охопив листя й підлісок, і його полум'яні язики впевнено прокладали собі шлях до найближчих дерев.

Позаяк ватажок головорізів стояв надто далеко, лють Тейнід його не зачепила. Велет досі маячив віддалік, як укопаний, і тільки витріщався на Гвіневер. Рвучко обернувшись, дівчина кинулася бігти, однак не в безпечне місце, а до волів, які безпорадно метушилися. Їй знадобилися всі сили, щоби прикликати Тейнід, та, попри виснаження, Гвіневер ухопила меч одного із загиблих охоронців і, зібравши докупі залишки снаги, таки розрубала мотузки, що ними Барта й Варта припнули до дерев, які вже потроху починали тліти. Звільнившись від пут, тварини кинулися тікати, понад усе прагнучи забратися з того пекла. Невдовзі вони зникли в п'їтмі, і Гвіневер,

похитуючись, рушила до фургона — вогонь іще не встиг до нього дістатися, тож вона мала врятувати скриню...

Заплутавшись у довгому розпущеному волоссі м'ясистими пальцями, орк смикнув дівчину до себе, розвернувши з такою силою, що Гвіневер навіть була вражена — як це він не зламав їй шию. Усі його посіпаки загинули, і, заревівши від люті, Лашак підняв вільну руку, готуючись завдати удару. Рештки хоробрості Гвіневер розвіялися, мов дим, і дівчина знову заплющила очі, очікуючи на удар.

Однак цього не сталося.

Коли все ж наважилася розплющити очі, із долоні ватажка, що радше нагадувала лопату, стирчала стріла. Вочевидь орк був приголомшений тим, що сталося, не менше, ніж вона сама. Обоє витріщалися на стрілу, що так влучно прохромила Лашакову руку, цілу вічність, та зрештою їх вивів із заціпеніння глибокий, гучний і досить-таки похмурий голос, що долинув до вух крізь потріскування охопленого полум'ям листя:

— Чому б тобі не знайти собі суперника до пари?

Лашак грубо відштовхнув Гвіневер, і дівчина впала тієї ж миті, коли на галявині з'явився високий і широкоплечий силует. Скоцюрбившись на землі, озирала новоприбулого, відчуваючи, як дим уже починає виїдати очі. Незнайомець був одягнений у заплямовану від довгої подорожі туніку, потерті бриджі й заношені чоботи. Місячне світло витанцьовувало у хвилях густого смолянистого волосся, почасти зібраного в недбалій скуйовджений пучок на потилиці, тоді як решта його вільно лягала на плечі. Кілька пасм із миска на чолі спадали вниз, обрамлюючи чітко окреслені риси обличчя, поєднані в одне ціле з суворою елегантністю й обтягнуті шкірою темного сіро-зеленкавого відтінку дубового моху. Відблиски вогню підсвічували широкі чорні брови й глибоко посажені очі відтінку розпаленого золота; сувору лінію губ обрамляли білі ікла. Вони були менші, ніж Лашакові, і поступалися за розмірами тим, що їх мав би чистокровний орк, однак вирізнялися гостротою.

Із перекинутим за спину луком новоприбулий наблизився до Лашака, тримаючи в обтягнутих захисними рукавицями долонях вигнуті мечі. Попри скромне вбрання, незнайомець випромінював спокійну впевненість, і це трохи притупило страх Гвіневер. Дівчині навіть спало на думку, що, можливо — а раптом — це і є її порятунок.

Відламавши наконечник, Лашак рвучко витягнув з руки стрілу й відкинув убік без жодного натяку, що це боляче. Відтак випростався перед суперником на повен зріст — а той, либонь, сягав понад два метри — і схопив величезну сокиру, що за розмірами у кілька разів перевершувала обидва мечі незнайомця разом узяті. Спостерігаючи за цим, Гвіневер відчула, як у животі щось нудотно стиснулося — ймовірно, їй усе ж годі було сподіватися на порятунок.

— Когось собі до пари? — глузливо перепитав Лашак. — Хочеш сказати, тебе, напівкровко?

Незнайомець лише закотив очі.

— Може, у тій глушині, із якої ти виповз, такі балачки вважають прийнятними, але тут, у Двендалійській імперії, ми трохи знаємося на хороших манерах.

Гвіневер здивовано зиркнула на незнайомця. Як йому вдається бути таким незворушним? У нього ж навіть обладунків немає!

Лашак кинувся вперед із бойовим кличем, від якого аж повітря здригнулося, однак суперник зустрів його на пів дорозі, навіть оком не кліпнувши.

Гвіневер зростала в Мерехтливому районі Рексентрума. Не маючи титулу, батьки, утім, не шкодували коштів, щоб виростити єдину доньку справжньою леді, — для неї ще довго замовляли найкращі сукні й наймалі найдосвідченіших учителів навіть після того, як почалися проблеми з грошима. Усвідомлюючи, на які жертви їм довелося піти, і водночас відчайдушно намагаючись захиститися від батьківського несхвалення, Гвіневер бралася до навчання з неабияким ентузіазмом, ніколи не ходила туди, куди не слід, товаришувала винятково з рівними собі або ж представниками вищого класу і зроду навмисно